

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25. srpna 2015 o odvolání obžalovaného P. M., nar. v , zaměstnance , s. r. o., bytem , proti rozsudku Okresního soudu v ze dne 18. 3. 2015, č. j. , takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečiny usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku. Za tyto přečiny byl odsouzen podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na jeden rok a osm měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný zařazen do věznice s dohledem. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na pět let.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným Zaměstnanecké pojišťovně Škoda se sídlem Husova čp. 302, Mladá Boleslav, částku 10.098,- Kč, J. B., nar. , bytem , čp. , částku 2.512,80 Kč, M. B., nar. , bytem , čp. , částku 16.333,20 Kč, M. B., nar. , bytem , čp. , částku 2.512,80 Kč, nar. , bytem , čp. 75, částku 6.282,- Kč a J. V., nar. , bytem , čp. , částku 15.076,80 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byli poškození J. B., M. B., nar. , M. B., nar. , a J. V. odkázáni se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byly poškozené E. S., nar. , bytem , čp. a A. S., nar. , bytem , čp. odkázány se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se shora uvedených přečinů dopustil obžalovaný tím, že dne [redacted] kolem [redacted] hodin na křižovatce silnic č. [redacted] u obce [redacted], okr. [redacted], jako řidič osobního vozidla zn. Audi A6 Avant, RZ [redacted] v rozporu s ustanovením § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů při vyjíždění z vedlejší silnice nedal přednost osobnímu vozidlu zn. Volkswagen Passat, RZ [redacted] přijíždějícímu zprava po silnici hlavní, vjel do jeho jízdní dráhy a došlo k nárazu přední části vozidla zn. Volkswagen Passat do pravého boku vozidla zn. Audi A6. Přitom došlo ke zranění spolujezdkyně obžalovaného J. S. [redacted], nar. [redacted], která na následky utrpěných zranění na místě zemřela. Dále došlo ke zranění osob z vozidla zn. Volkswagen Passat, a to řidiče J. B. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], který utrpěl zhmoždění hrudní stěny s nutností ambulantního ošetření a léčením do 15.9.2014, spolujezdkyň M. B. [redacted], nar. [redacted], bytem tamtéž, která utrpěla šikmou zlomeninu těla 5. záprstní kosti s nutností fixace na dobu do 23.9.2014 a následnou rehabilitaci, zhmoždění hrudní stěny, zhmoždění a prokrvácení měkkých tkání levého prsu, zhmoždění krajiny pravého kolenního kloubu s nutností ambulantního ošetření, J. V. [redacted], nar. [redacted], bytem tamtéž, která utrpěla zlomeninu hrudní kosti a psychotrauma s nutností hospitalizace do 19.8.2014 a s následným ambulantním léčením, nezl. [redacted], nar. 1. [redacted], která utrpěla zhmoždění hlavy s poraněním měkkých tkání lebky, hematom a drobnou oděrku na čele s nutností ambulantního ošetření s dobou léčení v trvání 1 měsíce a nezl. M. B. [redacted], nar. [redacted], která utrpěla zhmoždění hrudníku s nutností ambulantního ošetření a dobou léčení v trvání 1 měsíce, přičemž J. V. [redacted], M. [redacted] a [redacted] nadále zůstaly v ambulantní péči psychiatra.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání do všech jeho výroků. Podle něj se okresní soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a jeho skutková zjištění zůstala neúplná. Po podání odvolání si obžalovaný opatřil další posudek znalce z oboru dopravy i posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a z těchto důkazů provedených před odvolacím soudem vyplynula podle obžalovaného nová významná zjištění prokazující spoluvinu druhého řidiče. Pokud by nedošlo k pochybení řidiče vozidla VW Passat a tento řidič by nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy, pak by jeho vozidlo narazilo do vozidla řízeného obžalovaným nižší rychlostí, k nárazu by nedošlo do pravých předních dveří, u nichž seděla zemřelá J. S. [redacted], ale do zadní části tohoto vozidla a pak by nemohlo dojít ke smrtelnému zranění ani k závažným zraněním ve vozidle VW Passat. Pochybení druhého řidiče spočívalo i v nedostatečné reakci na probíhající situaci, neboť mohl vidět najíždět vozidlo obžalovaného do křižovatky a i při jízdě podél kamionů, kdy měl zakrytý výhled doleva, měl tento řidič snížit ještě více svoji rychlost jízdy, neboť nemohl vyloučit najetí vozidla řízeného obžalovaným do svého směru jízdy.

Podle obžalovaného tedy nebyl zohledněn podíl druhého řidiče na průběhu nehody a na závažnosti vzniklých následků. S ohledem na výsledky dokazování před odvolacím soudem by obžalovanému nebylo nutné přičítat plnou odpovědnost za

způsobení smrtelného zranění v jeho vozidle a závažnější zranění ve druhém vozidle. Tomu by měla být přizpůsobena i právní kvalifikace jeho jednání.

Zásadní výhrady vznesl obžalovaný vůči výroku o uloženém trestu. Připomněl řadu jiných dopravních nehod, silničních a zejména železničních, při nichž rovněž došlo k usmrcení osob, a přesto pachatelé trestných činů nebyli postihováni nepodmíněným trestem odnětí svobody. Znovu zdůraznil vliv chování řidiče vozidla VW Passat J ■■■■■ B ■■■■■, namítl, že chování obžalovaného nebylo záměrným rizikem nebo hazardováním. Pokud by nebyl obžalovaný přesvědčen, že může projet křižovatkou před nákladními soupravami a že mu nehrozí riziko střetu s jiným příjíždějícím vozidlem, pak by určitě do křižovatky nevjížděl. Sám obžalovaný pak byl významně postižen smrtí přítelkyně, se kterou si plánoval budoucnost. V případě obžalovaného by nepodmíněný trest odnětí svobody nemohl vést ke splnění sledovaného účelu a zcela by postačovalo uložení trestu podmíněně odloženého na přiměřenou zkušební dobu.

Nedůvodně podle obžalovaného okresní soud odkázal E ■■■ S ■■■■■ a J ■■■ S ■■■■■ na řízení občanskoprávní, když jejich nároky byly pojišťovnou uspokojeny. Při rozhodování o nárocích osádky druhého vozidla pak nevzal okresní soud v úvahu podíl řidiče tohoto vozidla na nehodě a neměl proto zavazovat obžalovaného k náhradě nároků v plné výši.

V odvolání proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a po doplněném dokazování nově rozhodl s ohledem na uplatněné odvolací námítky a obžalovanému poté uložil trest odnětí svobody, který by byl podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu spolu s trestem zákazu činnosti. Ke zvážení navrhl i možnost vrátit věc okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, když by bylo možné požadovat, aby k osobám všech účastníků nehody byly opatřeny znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, které by vyhodnotily, zda a k jakému zranění by u jednotlivých osob mohlo dojít v případě, když by původní rychlost jízdy vozidla VW Passat nepřesáhla 70 km/hod, v době nárazu by rychlost tohoto vozidla byla ještě podstatně nižší a náraz by směřoval do jiné části vozidla řízeného obžalovaným.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumal odvolací soud podle § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly podaným odvoláním dotčeny, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

V posuzované věci bylo provedeno řízení, v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by měly mít vliv na možnost uplatnění práva obhajoby nebo na zabezpečení řádného objasnění věci. Okresní soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. V hlavním líčení zákonným způsobem provedl dostupné a pro objasnění věci významné důkazy a tyto zhodnotil způsobem odpovídajícím zásadám hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, načež vyvodil správná a úplná skutková zjištění.

V řízení před odvolacím soudem obžalovaný předložil další důkazy v podobě nového znaleckého posudku z oboru dopravy a na něj navazujícího posudku z oboru zdravotnictví. Oproti původnímu posudku vypracovanému znalce [REDAKCE]. [REDAKCE] K [REDAKCE] však další posudek z oboru dopravy zpracovaný jiným znalce [REDAKCE]. T [REDAKCE] R [REDAKCE] vykázal pouze minimální odlišnosti. Oba znalci určili obdobným způsobem střetovou rychlost vozidla VW Passat (71 – 79 km/hod podle znalce [REDAKCE]. K [REDAKCE], 74 – 82 km/hod podle znalce [REDAKCE]. R [REDAKCE]) i střetovou rychlost vozidla Audi (21 – 25, resp. 22 – 24 km/hod). Prakticky shodně stanovili i to, že po spatření vozidla Audi vyjíždějícího zpoza stojících nákladních souprav zbýval řidiči J [REDAKCE] B [REDAKCE] do střetu pouze čas 1,1 s (resp. 1,1 – 1,2 s podle znalce [REDAKCE]. R [REDAKCE]). Podle prvního znalce by tento řidič mohl střetu zabránit jen při jízdě v rychlosti nepřevyšující 47 km/hod, podle [REDAKCE]. R [REDAKCE] z rychlosti nejvýše 48 – 50 km/hod. Jediný zřetelnější rozdíl mezi posudky spočívá v tom, že podle [REDAKCE] R [REDAKCE] mohl řidič B [REDAKCE] po spatření vozidla najíždějícího do jeho jízdni dráhy v čase 1,1 – 1,2 s před střetem ještě zareagovat a začít brzdit, když při uvažované reakční době 0,8 s by jeho vozidlo mohlo zpomalovat v krátkém čase zbývajícím do střetu, totiž v intervalu 0,3 s. Z této úvahy pak [REDAKCE]. R [REDAKCE] dovedil, že před začátkem nehodového děje se mohlo vozidlo řízené svědkem B [REDAKCE] pohybovat o něco vyšší rychlostí 79 – 87 km/hod.

Na podkladě zjištění, že řidič vozidla VW Passat J [REDAKCE] B [REDAKCE] mírně překročil v daném místě nejvyšší povolenou rychlost jízdy 70 km/hod, pak obžalovaný dovedl, že při dodržení nejvyšší povolené rychlosti by vozidlo jedoucí po hlavní silnici nenarazilo do pravých předních dveří jeho vozidla, ale do jeho zadní části, intenzita nárazu by byla o něco menší a vzhledem k lokalizaci střetu v zadní

části vozidla by nemuselo dojít k usmrcení spolujezdkyně na pravém předním sedadle. Při nižší střetové rychlosti by mohla být méně vážná zranění i u osob ve vozidle VW Passat. V obecné rovině tyto úvahy podpořil i posudek znalce z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství, [REDACTED]. M. [REDACTED] Z. [REDACTED], [REDACTED] i když tento znalec v závěru svého posudku neopomněl zdůraznit, že při podobných nehodách často rozhodují pouhé zlomky sekund, i podobné nehody s podobnými deformacemi často vedou k podstatně odlišným následkům na životech a zdraví a z medicinského zpravidla nelze jednoznačně určit, jaké následky by vznikly při odlišném průběhu nehody.

I po doplněném dokazování, v jehož rámci obžalovaný mimořádně akcentoval možný vliv dílčích pochybení řidiče druhého vozidla na závažnost následků nehody, však musel odvolací soud podpořit závěr okresního soudu, že naprosto zásadní a rozhodující příčinou posuzované dopravní nehody i vzniklých následků bylo závažné pochybení obžalovaného, který při přejíždění frekventované dopravní komunikace, na které se pohybují vozidla vyšší rychlostí, nedodržel povinnost dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po hlavní silnici a sám vjel do jízdni dráhy jinému projíždějícímu vozidlu, se kterým se střetl. Právě z jednání obžalovaného vyvstalo riziko kolize s vozidly projíždějícími po hlavní silnici, právě jeho pochybení vedlo ke způsobení srážky a ohrožení účastníků silničního provozu.

I když se obžalovaný formálně dovolával úplného doznání jako významné polehčující okolnosti, u hlavního líčení sám namítal, že v případě dvou kamionů na hlavní silnici, které se chystaly k odbočení doleva, kterým měl dát obžalovaný přednost v jízdě, na něho řidič prvního kamionu zablikal, což si obžalovaný vyložil jako pokyn k tomu, aby projel křižovatkou. Tuto původní obhajobu obžalovaného ovšem jednoznačně vyvrátila výpověď svědka A. [REDACTED] Z. [REDACTED], řidiče první nákladní soupravy, který jednoznačně popřel, že by obžalovanému dával jakékoliv znamení, které by si mohl obžalovaný vyložit jako pokyn k najezení do křižovatky. Vzhledem k tomu, že svědek Z. [REDACTED] delší dobu čekal na situaci, která mu umožní odbočení vlevo z hlavní silnice a věděl i o tom, že na odbočení čeká za ním další nákladní souprava, jeví se jako logické jeho tvrzení, že neměl důvod oddalovat zahájení odbočení.

Obžalovaný se rozhodl v rozporu s povinností vyplývající z dopravního značení najezení do křižovatky s frekventovanou hlavní komunikací, přestože si musel být vědom toho, že má dát přednost v jízdě vozidlům na hlavní silnici, přinejmenším nákladním soupravám, jejichž řidiči se chystali k odbočení vlevo na vedlejší komunikaci. Obžalovaný zřejmě zcela pominul možnost, že v souběžném jízdni pruhu se může další vozidlo pohybovat v zakrytém prostoru vedle nákladních souprav a po najezení do křižovatky pak s tímto dalším projíždějícím vozidlem kolidoval. I když rychlost jízdy vozidla VW Passat mohla přesáhnout v daném místě povolenou rychlost jízdy 70 km/hod, nejednalo se ani podle jednoho ze znalců o překročení příliš výrazné, žádný ze znalců nedovodil, že by rychlost tohoto vozidla dosahovala nebo převyšovala rychlost 90 km/hod jinak běžnou při jízdě mimo obec.

Podle shodných závěrů obou znalců neměl řidič J. B. možnost po spatření vozidla obžalovaného vyjíždějícího zpoza kamionů střetu zabránit a nelze souhlasit ani s názorem obžalovaného, že by tento řidič jedoucí v přímém směru po hlavní silnici měl předem kalkulovat s možností, že jiný řidič nedodrží při průjezdu křižovatkou svoji právní povinnost, nedá přednost v jízdě vozidlům na hlavní silnici a najede do jízdní dráhy vozidla poškozených. V době, kdy se řidič J. B. přibližoval k místu střetu, měl výhled doleva zakrytý nákladními soupravami a situace předcházející jeho přiblížení se k nákladním vozidlům jednoznačně nesignalizovala nebezpečí nějaké kolize s jiným vozidlem. K námitkám týkajícím se vlivu poněkud vyšší rychlosti řidiče B. na průběh nehody lze uvést, že průběh konkrétního nehodového děje pravidelně bývá ovlivněn řadou nahodilých okolností a není možné zcela kategoricky dovodit, že při o něco málo nižší rychlosti jízdy by došlo pouze k nárazu do zadní části vozidla Audi a nemohlo by dojít k usmrcení spolujezdkyně. Při nižší rychlosti mohl např. řidič J. B. před střetem ještě více vybočit doprava, tento úhybný manévr potvrdili oba znalci, zranění osádky vozidla VW Passat mohla být odvislá i od dalších okolností, např. od momentální polohy osob v kabině vozidla. Krajský soud nepovažoval rovněž za účelné opatřovat další znalecké posudky z oboru zdravotnictví k hypotetickému zkoumání závažnosti možných zranění při mírně nižší střetové rychlosti. Ve svém posudku R. pracoval s velmi krátkou reakční dobou řidiče B., která mu měla umožnit zpomalení vozidla v časovém intervalu 0,3 s, při mírně prodloužené reakci by však nemusel řidič zůstat na zpomalení vozidla ani tento mimořádně krátký interval.

Shodně se závěry okresního soudu tak bylo nutné zdůraznit, že klíčovou a rozhodující příčinou nehody bylo protiprávní jednání obžalovaného, který nedáním přednosti v jízdě a najetím do křižovatky s hlavní silnicí bez dodržení povinnosti vyplývající z ustanovení § 22 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. vyvolal bezprostřední nebezpečí střetu s vozidlem projíždějícím po hlavní silnici, přičemž následně při srážce obou vozidel došlo k usmrcení spolujezdkyně ve vozidle obžalovaného a ke zranění pěti členů osádky druhého vozidla, kdy zranění dvou z těchto osob byla důvodně posouzena jako těžká újma na zdraví. Zcela správně proto okresní soud jednání obžalovaného posoudil jako přečiny usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku.

I když byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání pouze nedbalostních přečinů a v předchozí době vedl spořádaný život a nebyl dosud soudně trestán, ve shodě s názorem okresního soudu dovodil i odvolací soud, že povaha a závažnost posuzované trestné činnosti spojené s usmrcením mladého člověka a ohrožením většího počtu dalších osob, odůvodňuje i u dosud bezúhonného pachatele již uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Oproti případům jiných dopravních nehod bylo nutné v posuzované věci zohlednit to, že za nesnížené viditelnosti, při vědomí toho, že má dát přednost v jízdě všem vozidlům na hlavní silnici, včetně nákladních souprav, které čekaly na možnost odbočení vlevo, se obžalovaný rozhodl v rozporu se zmíněnou právní povinností přejet přes značně frekventovanou hlavní silnici, čímž způsobil střet s jiným vozidlem vedoucí ke smrti spolujezdkyně a ke zranění pěti

dalších osob ve druhém automobilu. S ohledem na místo dopravní nehody s velmi hustým provozem přitom mohlo reálně hrozit i nebezpečí vzniku řetězové dopravní nehody s ohrožením osádek dalších vozidel. Vzhledem k těmto okolnostem považoval i odvolací soud při zohlednění tragického následku a počtu ohrožených osob závažnost posuzovaného jednání za natolik vysokou, aby bylo nutné postihnout pachatele podobného jednání již citelnějším nepodmíněným trestem odnětí svobody.

Pokud pak při zohlednění těchto okolností okresní soud obžalovanému uložil za více přečinů úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody mírně nad spodní hranici uvedené v § 143 odst. 2 tr. zákoníku, pak nelze podle odvolacího soudu dovozovat, že by se jednalo o nepřiměřeně přísný trest, který by nezohlednil významné okolnosti vztahující se k povaze trestné činnosti i k osobním poměrům obžalovaného, jakož i další okolnosti zmíněné v § 39 tr. zákoníku. Jako pachatel nedbalostního přečinu, který dosud nebyl soudně trestán, pak byl obžalovaný správně pro výkon trestu zařazen do nejmírnějšího typu věznice s dohledem.

Trestné činnosti se obžalovaný dopustil při řízení motorového vozidla, svým jednáním velmi závažným způsobem porušil jedno z klíčových pravidel zajišťujících bezpečnost silniční dopravy, vyvolal střet s jiným vozidlem jedoucím po hlavní silnici na frekventované komunikaci a zavinil tak nehodu s velmi těžkými následky na životě i zdraví dalších osob. I přes příznivé hodnocení dosavadního života obžalovaného poté nelze označit za nepřiměřeně přísný ani trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na delší dobu pěti let, když i výměra tohoto vedlejšího trestu musí zohlednit mimořádnou závažnost posuzované trestné činnosti.

Pochybení neshledal odvolací soud ani ve výrocích, jimiž bylo rozhodováno o nárocích poškozených na náhradu škody. Okresní soud dostatečně srozumitelně vysvětlil, které nároky poškozených pokládal za oprávněné, v jaké části shledal důvody k tomu, aby obžalovaného zavázal nahradit jednotlivým poškozeným uplatňované nároky, a proč v části uplatněných nároků poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Vzhledem k tomu, že všechny výroky napadeného rozsudku jsou správné a v souladu se zákonem a námitkám podaného odvolání nelze přisvědčit, bylo toto odvolání jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního

soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá, a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 25. srpna 2015

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████